

Mayrin příběh

Jmenuji se Mayra a mám 29 let. Narodila jsem se v malém městě Ambato, které je vzdáleno dvě hodiny jižně od Quita - hlavního města Ekvádoru.

Moji rodiče vždy tvrdě pracovali, aby uživilí mě a mou sestru. Vedli dva obchody, aby nás vychovali v dostatku a mohli nám poskytnout dobré vzdělání. V roce 1999 se naše vláda rozhodla, že změní měnu, proces se nazýval "dolarizace". Dolarizace a dovoz levných čínských napodobenin do naší země způsobily, že byznys mých rodičů začal upadat. Lidé v Ekvádoru upřednostnili koupi levných čínských výrobků, proto železářství mých rodičů zkrachovalo a my jsme se ocitli v dlužích. Rodiče se rozhodli, že opustíme krajinu a najdeme pro nás všechny, ale zejména pro mě a sestru, lepší příležitosti.

Do New Yorku jsme dorazili v květnu roku 2005, pět dní na to jsem si našla svou první práci. Můj kmotr, který žije v USA více než 30 let, mi nabídl, abych roznášela noviny na Newyorské univerzitě. Bylo to pro mě velmi ubíjející. Do New Yorku jsme odešli rok před mou promocí, školu jsem tedy nedokončila a dnes jsem dělala roznášečku novin pro jednu z nejlepších univerzit v zemi. Všechno, co jsem chtěla, bylo dokončit školu. Díky práci jsem se však rozhodla vrátit zpět na studia, bez ohledu na to, jak dlouho mi bude trvat našetřit dostatek peněz. Moje mladší sestra, která tehdy měla 17 let, pracovala ve stavební společnosti. Pamatuji si, jak jsme se těšili, když jsme se dozvěděli, že má práci ve "firmě". Pracovala však ve sklepě. Jednou jsem ji přišla navštívit, místo se nacházelo v domě v Bushwick, bylo úplně tmavé, nebyly tam žárovky, jen dvě obrovské lampy, hnusná koupelna, podlaha byla stále vlhká, protože z prvního patra neustále unikala voda. Pokud chcete vědět, jaká byla její funkce, tak prosím pěkně: najímala pracovníky bez papírů, kterým platili pět dolarů na hodinu. Ona dělala totéž a pracovala 50 hodin týdně. Nejhuř byl na tom můj otec. Zatímco já se sestrou jsme mluvily anglicky alespoň trochu, on neuměl říct ani slovo. Pracoval jako malíř-natěrač a vydělával 200 až 300 dolarů za týden. V práci se k němu chovali hnusně jen proto, že byl Latinoameričan. Jednou se mu stala pracovní úraz, vymkl si kotník. Bylo to tak špatné, že musel chodit o berlích. Společnost mu samozřejmě neplatila žádné pojištění. Místo toho mu řekli, aby šel domů a už se nevracel, protože už pro ně není užitečný. Jelikož neměl papíry, neřekl ani slovo a šel domů.

Sedm let jsem se živila hlídáním malých dětí a úklidem domů. Když jsem hlídala děti, potkala jsem mnoho dobrých lidí s nejrůznějšími příběhy o tom, proč přišli do New Yorku. Jedna moje kamarádka pochází z Hondurasu a je zde proto, aby vydělala peníze a posílala je své matce. Ale jsem si jistá, že ne všechny peníze jdou její mámě. 70 procent z toho, co pošle, putuje rovnou k honduraskému gangu La Mara Salvatrucha. Pokud moje kamarádka nepošle domů dostatek peněz, vyhrožují, že zabijí její rodinu. Kamarádka nemůže odsud udělat nic, jen tvrdě pracovat a živit své dva syny a posílat peníze zpět do Hondurasu. Moje kamarádka z Chile zas přišla do USA, aby utekla od manžela, který ji mlátil. Svých pět dcer nechala ve Valparaíso. Za necelých deset let poslala tři ze svých pěti dcer studovat na vysoké školy v Chile. Řekla mi, že kdyby zůstala v Chile, její děti by nikdy nedostaly slušné vzdělání.

Našetřila jsem si dostatek peněz na školu, ale znovu mi nepomohlo to, že nemám papíry k pobytu v zemi. Platila jsem 1400 dolarů za jeden ročník, chodila jsem do školy pozdě v noci, protože jsem si na školu musela vydělat. Placení za školu však nebylo jedinou překážkou. Frustrující je například i to, že bez platného amerického identifikačního dokladu si nemůžete ani v obchodě vyměnit zboží. Překážejí mi i odsuzující komentáře některých lidí, kteří nemají ani ponětí, z jakých důvodů jsem přišla do USA. Zpočátku jsem anglicky velmi nemluvila, neměla jsem přátele a cítila jsem se osaměle. Dnes je vše jinak

a jsem velmi hrdá na to, co jsem dokázala. V průběhu pěti let jsme já i moji rodiče a sestra pracovali deset hodin denně sedm dní v týdnu, splatili jsme obrovský dluh a zařídili si v New Yorku slušný život. Velmi si vážím lidí, kteří mi pomohli, ale i lidí, kteří se ke mně chovali neslušně, protože všechny ty věci, které mi řekli, mi dali sílu pokračovat a nevzdávat se.

Život v USA je pro imigranta velmi těžký, protože každý den musíte bojovat proti rasismu, nesnášenlivosti a předsudkům. Viděla jsem a slyšela hodně řečí namířených proti imigrantům. Mnoho lidí mou rodinu odsuzuje a přitom neznají náš příběh. Nějak jsem se naučila vypořádat se s tím. Čemu však nerozumím, je nedostatek informací u některých lidí. Když vyrostou v zemi třetího světa, často slyší, jaké skvělé jsou Spojené státy. Jací moudří, inteligentní a vzdělaní lidé žijí v této zemi. Samozřejmě, dnes vím, že to není pravda, někteří lidé v USA nemají zdání o světě, který se nachází mimo region, ve kterém si pohodlně žijí. Jak mohou odsuzovat jiné lidi, když ani netuší, jak těžký je jejich život?

Pravda je taková, že imigranti budují tuto zemi. Platí daně, tvrdě pracují a celkově jsou pro ekonomiku přínosem. Říkejte si o imigrantech, co chcete, mnozí jsme tu kvůli zoufalé situaci, do které jsme se dostali a tady jsou lidé, kteří nám chtějí dát práci. Nemyslím si, že někdo z nás na tom ztrácí.